

Morzsák a korinthusi levelezésből

46. A MEGSZOMORÍTÁS SZOLGÁLATA

„Mert ha megszorítottalak is titeket azzal a levéllel, nem bánom. Bántam ugyan, látva hogy az a levél, ha egy kis időre is, megszorított titeket, ⁹de most már örülök. Nem annak, hogy megszorodtatok, hanem hogy megtérésre szorodtatok meg: mert Isten szerint szorodtatok meg, és miattunk semmiben nem vallotok kárt.”
(2Kor 7,8-9)

Néha meg kell szomorítanunk egymást Krisztus nevében. Amikor azonban ezt a szolgálatot végezzük, nehéz elszámolnunk a lelkiismeretünk előtt, hiszen bánatot okoztunk testvérünknek, ahelyett, hogy megvidámítottuk volna őt. A lelkiismeretfurdalás természetes érzés olyan szolgáló esetében, akinek feddő szavait a szeretet és törődés motiválja. Maga Pál apostol is nehezen győzte meg magát arról, hogy a korinthusiaknak korábban írt kemény hangvételű levele helyes és időszerű volt. Saját bevallása szerint egy ideig bánta, hogy éles és feddő szavakkal illette őket, és inkább visszavonta volna már a levél súlyosabb mondatait. Minden szolgálatnak van olyan nehézsége, mely a bizonytalanokat elriasztja, ez a szolgálat sem kivétel. A megszorítás szolgálatától a szolgálat elvégzését követő kínzó önvizsgálat tántoríthat el bennünket, és Isten sok szolgáját el is tántorítja. A korinthusi hívők váratlan (?) megtérése azonban igazolta Pál kemény fellépését, és az apostol rövid ideig tartó tépelődése végül öröme fordult. A feddés elérte a célját, a gyülekezet megalázta magát Isten előtt, és visszafordult a romlásba vezető útról.

A megszorítás szolgálatát rendkívül körültekintően szabad csak végeznünk. A szolgálatot követő tépelődés talán éppen attól véd meg bennünket – és testvéreinket! –, hogy gyakran és nem megfelelő időben intsük egymást. A megszorítás szolgálatának óriási kockázatai vannak, hiszen nem csak Isten szerinti szomorúság van, mely „megbánhatatlan megtérést szerez az üdvösségre”, de világ szerinti szomorúság is, mely „halált szerez” (10). Ha azt gondoljuk, hogy mindenki alkalmas erre a szolgálatra, akkor tévedünk. De akkor is tévedünk, ha a pásztori és lelkigondozói szolgálat egyetlen céljának a vigasztalást és bátorítást tekintjük. Isten sokféle munkája csak szomorúság által végezhető el. „A könnyek a menny gyémántjai” – mondta Spurgeon, a puritán Thomas Watson bűnbánatról szóló könyvében pedig azt írja: „A könnyek megtisztítanak a bűntől, és kioltják Isten haragját.” Persze csak a bűnbánat könnyei tisztítanak meg, az önsajnálattal könnyeit a világ szerinti szomorúság csalja elő, ezért halálosak. A megszorítás szolgálata olyan útkeresztződéshez vezet a testvért, ahonnan kétféle is tovább lehet menni, tehát veszélyes szolgálatról beszélünk. A jó útra viszont néha csak erről a keresztződésről lehet ráfordulni, ezért a megszorítás szolgálatára szükség van. Akik ebben a szolgálatban részt veszünk, legyünk nagyon óvatosak, csak imádkozva, szeretettel, mély meggyőződésből végezzük. De ha Isten ránk bízta, ne hátráljunk meg!